

Габриела Цанева

ОСКЪДНИ ДНИ

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство gabriell-e-lit.

© Габриела Цанева, автор, 2020
© Габриела Цанева, художник, 2020
© Габриела Цанева, корица, 2020
© Издателство gabriell-e-lit, 2020
ISBN 978-619-7520-39-2

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

ОСКЪДНИ ДНИ

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2020

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ	5
ЛЯТО:	9
ПРОЛЕТ СЪМ ОЩЕ	11
СИНЬО СЛЪНЦЕ	13
УТРО: БОС.....	15
ВРЕМЕТО СЕ СКЪСИ.....	16
ГАСНА СЪС ЗАЛЕЗА	17
ИЗПРАВЕН	18
ПЕЙЗАЖЪТ ОТ ТАБЛАТА НА СТАРО ЛЕГЛО	19
ЧАЙКИТЕ ПАДАТ В НЕБЕТО	22
ПРОГНОЗАТА БЕШЕ.....	23
ИНЕРЦИЯ	25
ПЛАДНЕ: БОС.....	26
ДЕЛФИН БЕЗ ПЕРКА	30
МОМИЧЕТО И КУКЛАТА	32
ОБИЧАЙ МЕ	35
ИЗЗИДАХ ТУХЛЕНА СТЕНА	37
ВИТРИНА.....	39
ЧАЙНИКЪТ И ВСЕЛЕНАТА	40
ВЕЧЕР: БОС.....	44
САМОТНИКЪТ	46
ЕСЕН.....	47

ШУМЪТ НА ГРАДА.....	49
ОСВОБОДИ СЕ!	51
ЕСЕННИ ЛИСТА.....	53
МЪГЛАТА.....	54
ЧУКАШ ПО СТЬКЛОТО.....	55
ВРЕМЕТО СЕ СКЪСИ	57
СИЛУЕТИТЕ НА БИТИЕТО	58
КАРТИНИТЕ НА СТЕНАТА	62
СЪБУДЕТЕ СЕ!	64
ЦЯЛА НОЩ ЧАКАХ ДЪЖДА	67
ПРЕОБРАЖЕНИЕ	69
КОГАТО ОТВОРЯ ОЧИТЕ СИ	70
ЛИЦЕТО ТИ.....	72
ПРОСЯКЪТ В ПОДЛЕЗА	73
ЗИМА.....	75
ИЛЮЗИИ	77
ЗИМА.....	78
ПЪЛНОЛУНИЕ.....	79
ДНИ БЕЗ ПОСОКА.....	80
ПЪРВИ СНЯГ	81
ЗИМНИ НОЩИ.....	82
СЛЪНЦЕТО ПОТЪВА.....	83
ОБИЧАМ ТЕ... ..	85

ПИЯ ВОДАТА НА ОЧИТЕ ТИ.....	88
СЪРЦЕ В БУТИЛКА.....	89
ОТРАЖЕНИЕ.....	92
РАЗПИЛЕНИ МИГОВЕ.....	94
ПРОСЛЕТЛЕНИЕ.....	95
ЯНУС.....	96
СЛИВАНЕ.....	99
ПРЕД ХРАМА.....	100
ДУМИТЕ ТИ.....	101
ПРОЛЕТ.....	103
ПРОЛЕТТА ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА.....	105
ПОЛЕТ НАДОЛУ.....	106
ПТИЦИ ПОД БАЛКОНА.....	108
СЪНУВАМ ЗАЛЕЗА.....	109
СЪНУВАМ ПУСТОТА.....	112
ОСКЪДНИ ДНИ.....	113
ОЩЕ ЧАКАМ ДА СЕ СЪБУДИШ.....	122
ТИХО И КУХО.....	124
ШОКОЛАДОВИ КЪЩИЧКИ.....	126
РАЗСЛОЕНИЕТО НА ДНИТЕ.....	127
ПОРЕДНАТА ГРАНИЦА.....	132
ИЗДАДЕНИ КНИГИ.....	135

ЛЯТО:

БОС

*капки роса
по тревата,
след залеза;*

*капки пот
по челото
на земята*

ПРОЛЕТ СЪМ ОЩЕ

Птиците пируват
в окосената трева –
мирис на сено

и есен...

А е пролет,
пролет е още,
пролет е –
устните ми изпръхват от вятъра,
кожата ми боли от слънцето –
пролет е –
земята още
чака плодовете си,
още чака най-дългия ден...

Само изсъхналата трева
е есен,
само умората
в умовете ни...

Но, не –
пролет съм още,
пролет съм...

Пролет са още очите ми,
и гърдите ми още са пролет,
пролет са и мечтите ми,
пролет съм –
твоята пролет...

Птиците пируват
в окосената трева –
косовете
и врабчетата
се смесиха –
щрихи
от настръхнали крила...

СИНЬО СЛЪНЦЕ

Пътят потъва в небето...

Синьо слънце целува житата,
острите връхчета на семената,
острите връхчета на листата им...

Облаци бършат ходилата ти,
галят пръстите,
полепват по прасците ти,
по гърдите...

Облаците пият влагата на кожата ти
и плачат –
някъде вали дъжд с гръмотевици
и картата е жълта,
и картата е оранжева и червена...

Синьо слънце изгаря очите ми,
пътят потъва в залеза...
Листите на гората трепкат от вятъра,
сребърно-черни са,
остриета са...
Сълзят очите ти –
сезонът на бурите е в разгара си.

Пътят потъва в небето...
сиво е, асфалтово-сиво.
Облаци лепнат върху житата –
ще узреят,
ще ги ожънат...

Жадна, земята
ще пие слънцето
и ще чака –
облаците да съберат влагата на очите ти,
за да я облекат с ново зелено...

УТРО: БОС

Бос.
Суха пръст.
Пепел и пясък.
Отсъствие.
Стъпва бос
по земята –
напукана,
напукани устни
горчат...
Бос
с изгрева
и тревата,
която
го гали,
с мекота на коса.
Капки роса
се отронват,
мият жаждата,
мият кожата;
пият пиявици
кръв и вода...
Вият комари,
утро е,
хладно е,
лято е –
нощите бягат, измършавели,
изтървали звездите си –
капки роса
по тревата,
измислици..

ВРЕМЕТО СЕ СКЪСИ

Разстоянията пак бягат
времето се скъси –
бяга животът ми –
без пощада...
Пищи мозъкът –
мисълта се разпада

Птица пощи
облаците,
миговете
падат –
тежки,
като дъжд,
събудих се остаряла.

Бяла пепел
посипа
съня ми
огледалото
се разби –
не кръг,
не кръговрат,
не спирала –
вселенското битие
е права...

*планинска пътека –
върхът
на един дъх разстояние*

ГАСНА СЪС ЗАЛЕЗА

гасна със залеза –
липсата на слънце
изцежда червеното
от вените ми
гасна –
небе след залез
съм

гасна със залеза
окото на слънцето
изтлява,
разтваря се
в облаците,
които отсичат
гърбицата на Витоша
и ме задушават

попивам залеза –
зеленото лице на небето,
повило онази звезда,
която премигва в локвата
на заревото

защо не мога да попия
кръвта на небето,
защо не мога да изтрия теб,
и мен,
и следата,
която се влачи зад нас –
като слуз след охлюв...

ИЗПРАВЕН

Днес не е ден за поезия...

Гледам през прозореца – зелено е, без повей е...

Дърветата стърчат изправени – копия в небето...

И тази дума, „изправени“, влиза в главата ми, неканена...

Мисля за лятото и виждам дърветата, изправени...

Лято е, без повей на вятър, само слънчеви лъчи, като в безвъздушно пространство...

И дърветата се превръщат в тълпа, и тълпите променят света... Мисля за неща, които не искат да станат поезия...

Човекът, изправен срещу стихията на битието и историята, човекът, правещ битие и история...

Изправеният човек - Homo erectus...

Изправеният човек, първият, който тръгва нагоре по пътеката на нестихващата предистория, която води до днес...

Не мога да мисля повече в тази посока...

Някак започвам да мисля за... изправен гвоздей, изправена тел... Очукан камък – работещ човек - Homo ergaster...

Колкото повече мисля за лятото, вън, през прозореца, толкова по-далеч бягам от поезията и се губя по пътеките на еволюцията...

*изправен човек –
първата крачка
към цивилизацията*

ПЕЙЗАЖЪТ ОТ ТАБЛАТА НА СТАРО ЛЕГЛО

Обрасъл с паяжини пейзаж –
олющен, върху таблата
на старо легло...
леглото отдавна го няма –
само табла, захвърлена
на тавана –
лежи, подпряна
на дървен сандък, а в него –
не искам да знам какво има във него...
Не искам да знам кой е спал във леглото
и е гледал пейзажа...

Обрасъл с лиани стар парк –
дървета-великани
протягат пипала над смешно езерце
с цвят на метличина...
Не, очите ти бяха с цвят
на метличина;
езерото е избеляло,
а боята в края му
е отчупена...
Водата плиска в бреговете му –
ближе краката ми,
седя на пейката, обрасла в лиани,
там, скрита е, под дърво-великан
там съм, в пейзажа, на скрито съм;
чакам – слънцето да ме опари,
да ме ожари...
Полъх на вятър –
оня, който бразди и гъделичка

метличеното езеро,
който плиска
вълните му,
който ме галят,
който ближе лицето ми...
Горещо е...
Облачета-пухчета
скриха слънцето –
викаш ме,
искаш ме –
пак там, вълн;
вълн от картината...
вълн от мечтите ми,
вълн от тавана
на спомена,
вълн от тъгата ми,
вълн!
Не мога!
Гледах някъде
бръмбар-рогач
как търкаля
торено топче...
нагоре...
Като Сизиф –
пак и пак...
Уморих се
от торени топчета,
от пътя нагоре
и от камъни,
който все се търкалят,
за да постигнат
устойчивост...

Не ме викай навън –
пейзажът от таблата
на леглото
е постигнал устойчивост...

*сухо дърво –
гнездо
за луната*

*дълъг ден –
спъвам се
в сянката си*

ЧАЙКИТЕ ПАДАТ В НЕБЕТО

чайките падат в небето
облаците избърсаха
калта от локвите
пак синева търся,
пак очите ти –
светулки от слънце
в зениците

ПРОГНОЗАТА БЕШЕ...

Прогнозата за днес беше –
облачно с дъжд...

Слънцето грее,
черешата изхвърля
прецъфтелите си листчета,
прави сянка върху
тревата,
сочна, нацъфтяла, зеленоперчеста,
бяла,
от черешови листенца
и глухарчета,
прогнозата беше –
облачно с дъжд,
не валеше...

Слънцето грее...
Далечно е,
прокудено от
живота ти,
как искам днес да беше –
облачно, с дъжд...

Тогава нямаше да искам
слънцето да влезе при теб...

Защото...
само това искам –
слънцето
да можеше да влезе

при теб,
да се пречупват
лъчи в косите ти,
да чуеш
жуженето на пчелите,
да усетиш крачетата им
върху кожата на пръстите,
когато се опиташ
да откъснеш цвете...
да падне тичинков пращец
върху лицето ти,
венчелистчета
да се отронят над миглите ти,
и да кихаш
от ласката на глухарчета...

прогнозата за днес беше –
облачно, с дъжд...

*след молитва за дъжд,
наводнение –
чул ни господ*

*буря –
червеното петно
на Юпитер*

ИНЕРЦИЯ

нищо не спира
по пътя...
инерция
не се създава –
бездвижна съм
и безпътна.

ПЛАДНЕ: БОС

Бос ходи по пясъка...
Пладне е.
Пръст и вода.

Краката му в пясъка –
твърди ходила,
подути глезени,
високи колена,
охлузени,
прасци като вретена,
бели бедра
се стичат
от крачолите,
бели рамена
носят главата му,
корона
от коса...
Бос ходи по пясъка,
потъва
в посоките,
бос...
без посока е.

Кожата му –
напукана, изпръхнала,
грапава – като гръб на гущер;
изсъхнала е,
кожата на ръцете
и дланите –
жадна е,
за докосване...

Кожата му,
под ризата,
скритата –
бяла е –
като девича гръд
от стара песен,
напращяла
и недокосната.

Косите му
лепнат по челото,
бяло е,
гладко е
още,
капки вода –
пот и роса,
стичат се
по наболата брада,
капят –
попиват някъде,
там –
където свършва
гръдта...

Костите му,
сухожилията,
мускулите –
скърцат –
като зъби,
когато искаш да крещиш,
но мълчиш...
Вените –
усукани пиявици
пият кръв, мият клетките, вият се –
като въжета, бесят младостта...

Бос –
стъпва в пръстта,
пари му,
тревата, като със сабя
разсича плътта,
жари го,
няма роса,
няма е...
Тя,
без посока е...

Бос –
стъпва по пясъка,
пари му,
заравя пръсти в земята,
потъва в нея до глезени –
водата е бяла,
разнежена,
вълната го гали,
ближе го –

попива дълбоко в кожата,
облива коленете му,
бялото тяло,
олекнало –
само кожа
над скелета...
Водата го милва,
като момиче е,
обича го,
облича му ризи с дантели,
водата,
като коприна – беси го,
Тя
не е с него.

ДЕЛФИН БЕЗ ПЕРКА

Затварям очи,
за да потъна в небето.
Не искам синевата му,
ниито къдравите му облаци,
не искам ветровете му,
ниито простора...
Само –
усещането за полет.

Затварям очи,
над тях вълните притихват,
стихия съм –
въздух и огън.

Потъвам надолу,
все по-синьо и тъмно е,
слънцето се изгуби,
въздухът още е
в дробовете ми –
не съм птица,
летя към дъното.

Затварям очи –
все по-дълбоко потъвам,
няма въздух,
няма вълни.

Остана,
само ревът на мотора
оня, който разпори
гърба ми
и превърна
същината ми в рана.

Потъвам в небето –
делфин без перка съм,
перести облаци
ме прегръщат,
държат ме
във въздушна мрежа,
режа я
и всичко свършва.

*крайбрежна скала –
пещера
над вълните*

МОМИЧЕТО И КУКЛАТА

Стъклена маса,
през нея –
слънцето пада
на пода...
Толкова тихо е,
че чувам
как реката шуми...
Стара песен в ушите ми,
стара песен –
„Аз съм човек, а кукла си ти“ ...
Все нея чувам,
рисувам,
римувам,
рисувам...
Сянката си – върху стената
и сянката на стената
върху огледалото на пода...
Подът - потънал в потопа
на слънцето...
Подът,
като реката
от приказката
с момата –
онази,
златната река,
за момичето със златните думи...
Нагазвам в слънцето,
разплисквам го,
разпалвам го;
сянката на стената става

рубинена,
и винена,
бордо...
Рисувам силуета си –
отражение върху стената,
която се оглежда
в пода,
и потъвам в пожара
на думите...
Рисувам спомена –
рисувам детството
и оцелялата мечта...
Рисувам куклата –
дърво и конци,
нищо излишно по нея...
три конуса, овоид за глава,
ръкави вместо ръце,
без крака,
с най-дългата шия...
Момичето и куклата –
„колко път ни дели?“
изящна и излишна съм –
като нея...
Завърших картината.
Момичето гази с дълги крака
в светлата струя на слънцето.
Момичето изглежда
със златна коса,
макар да е
с гола
глава
и посърнала...

Лицето е маска –
куклата оживя.

дълъг преход –
на раменете
фланелката светлее

ОБИЧАЙ МЕ

Обичай ме, каквато съм –
студена и изплъзваща се –
като юнско утро.

Обичай кожата ми –
гладка и горчива,
като надеждата,
когато си отива!

Обичай черните очи –
обичай ги, когато в тебе
гледат пусто,
обичай ги, дори
когато трябва
да ме пуснеш!

Обичай късите коси,
които ти отрязва;
отрязва ги – като мечти;
захвърлих ги –
че вече не ми трябва.

Обичай ме, каквато съм –
не ме създавай друга!
Обичай двете ми ръце –
с корави пръсти и
несръчни;
обичай босите нозе –
с ранени ходила
и колене...

Обичай ме, каквато съм –
облечена със чуждо тяло!

То, тялото, не е това,
което в мен обичаш,
зная!

Обичай ме, каквато съм –
далечна, чужда, уморена...

Обичам те –
аз пак ще бъда юнски ден,
омаен, дълтъг,
сладък, нажежен,
прощаващ и обещаващ
вечно лято!

*усмивка –
блясъкът на слънцето
сдъвкан*

ИЗЗИДАХ ТУХЛЕНА СЕНА

Иззидах тухлена стена
около кладенеца
на живота си.

Все по-дълбоко
хлътваше водата му;

Изгладих всички ръбове
и бръчки –
ютията
превърнах
във венец...
Ще те открия ли?
Ще пия ли
отново
залеза в очите ти?

Иззидах тухлена стена
около кладенеца
на живота си.
Извивах зида
по дъгата му,
а изворът му
по-дълбоко
хлътваше
и мамеше
към дълбината.

И цветовете
на кайсиите

повяхват вяло
във косите ми,
с къдриците ми
сливат се
и побелявам бавно,
като в приказка.

Ще свият птиците
гнезда в ръцете ми,
ще мътят слънчеви
яйца, ще светят с изгрева,
перата им ще капят,
като кестени
и ще обичам пак
тревата,
която те покрива...

*смут –
писък на бухал
в буквите клони*

ВИТРИНА

розови мечета на витрината –
забравих кога ги видях,
не знам кога замечтах
за тях –
да ги имам!

розови мечета върху камината...
потънали в слънце
и прах...
злак
зад прозореца...
прегльщам горчивото...
детство ли?
любов?
просто кич,
глътка уют...
или нещо забравено,
недосетено
нещо пропуснато,
пусто е...
розови мечета на витрината –
като захарен памук,
искам ги –
да потъне лицето ми в тях –
ароматни
и сладки
и лепкави,
като детство,
като тъга.

*с колене в пясъка –
морето е
до колене*

ЧАЙНИКЪТ И ВСЕЛЕНАТА

Чайникът изкипя
в забравата и унеса ми...
Утайката
от чайните листенца
залепна
по стените му,
като мъглата
в края на пейзажа
отвъд прозореца...

Ръката ти е ледена,
а челото горещо –
кога ли ще
се счупиш
като чайника,
забравен на котлона...
Очите ти отново
не са тук
и вопълът не стихва.
Като стих
се разплита
съзнанието ти –
преброени срички,
рими без души,

чайникът
руши
представата ми
за уют и време...
Чайникът пици
в друго измерение –
воят му отмери плочките
на пода и ме залепи
върху равнината им...

Времето е мъртво –
като змийска кожа,
захвърлено,
ненужно,
отесняло –
за раздуващата се
Вселена,
бременна с тъмна материя,
липсващата маса е намерена,
липсващата маса
е на масата,
ядем я.
Ще се разплиска
пак Вселената,
когато...
Искам тишината си –
да избягам от думите,
които мълвиш в съня ми,
защото найаве мълчиш.

Да избягам от думите,
които мълвиш в съня си,
думите, които се проектират
в потръпващите мускули
на парализираното ти тяло,
които спират пред устните,
думите,
които ни отесняват...
Уравненията
за състоянието на Вселената
се скъсаха –
там, при знака за „равно“...
Няма равенства –
липсващата енергия е по-голяма
от липсващата маса...
Гласът ти заглъхва в гърлото,
преди да се роди,
преди да роди мислите ти.
Гласът ли облича мълчанието ни
с дрехите на разума?
Гласът ли е оня в нас,
който крещи личността ни?
Глухо потраква прозорецът
в рамката,
глухо – като гърления ти смях,
като шепота на въздишките,
които превръщаш в изречения,
всички те –
крещящи,
ревящи
изречения,
които не чувам...

Ушите ми са запушени
със стените на безразличието...
И чуват само гърленото
гукане на умората ти

Чайникът, боядисан в цвета на чая
се превърна в цев –
изгърмя като дефектен фойерверк в ръката ми...
И отломките ни
бяха засадени върху плочките...
Умирам в края на всяко изречение.
Събирам калта,
утаена в сълзите ти
и я пия,
като причастие...
Искам да спра.
Да избягам.
Искам тишината на нощта...
Искам да заспя
върху гърдите ти,
да забравя нищетата
на съществуването ни...
Ще станеш ли друга?
Ще се превърнеш ли в оная,
която беше преди?
Ще се върнеш ли?
Ръката ти е ледена, а челото гори...
Ръката ти е изумрудена,
а моята – рубинена,
кърви
от тялото на чайника...

ВЕЧЕР: БОС

Бос.
Вечер е.
Стъпва твърдо в пътеката,
твърда е –
камък и пясък, смесени.
Черно е.
Косата му лепне по челото –
още е тъмен перчема,
още е шлем над черепа,
още прилича на гривата,
в която се вкопчвах
някога,
някога –
върху нея заспивах...

Бос...
Нощ е.
Краката му пускат корени,
пият сок от земята.
Стъпалата му са основите,
върху които ще стъпя,
за да догоня вятъра...

*спасявам те –
няма време
за молитви*

*пресъхнала чеима –
извор на
носталгия*

САМОТНИКЪТ

Днес пак се спънах
в тихата самотност на оня черен силует,
останал там, на пейката във парка,
когато слънцето разхвърляше лъчи
между листата
и сенки падаха като погълнал сажди сняг...
Когато вятърът разресваше косите
на тревата,
а въздухът тежеше от писъците
на играещи деца,
самотникът унило ставаше,
изтърсваше трохите от краката си –
/коя ли птица ще ги събере?
или ще бъдат мравките?/
прегърбен тръгваше
със бавна крачка
по разбитата алея,
потъваше
в сумрака на дърветата...
Очите ни се срещаха
понякога,
при разминаване –
очите-котви,
просеци
надежда...

ЕСЕН

СЪБУДЕТЕ СЕ

*есенно пладне –
под дългата ми сянка
кучето спи на сянка...*

ШУМЪТ НА ГРАДА

Мъглата виси
между игличките на бора -
като плътна паяжина,
като умора.

Шумът на града
се просмуква през
безоките капки -
капсулован фойерверк,
без фитил за запалване.

Заспивам върху ръцете ти -
очите тежат, като стопено олово са,
ирисите им, като куршуми изтичат,
клепачите, разкъсани кървят,
като взривени катедрали са.

Заспивам върху гърдите ти -
вулкани са, свистят,
свирят симфонията на тялото,
изпомпват лавата на кръвта ти,
заспивам, пеперуда съм,
опарена от дъха ти...

Бродя в пустия мрак на живота -
далеч от шума на града,
далеч от мъглата, изтъкала паяжината си
между игличките на бора,
далеч от липсващата енергия на вселената
и ми е все едно

колко е критичната маса,
и ми е все едно
каква е кривината на пространството -
нашето време
не е онова,
което теорията пресмята...

ОСВОБОДИ СЕ!

Освободи се!
освободи мисълта,
тръсни глава –
нека косите
шибат гърба,
нека станат змии,
нека се впиват
в кожата,
нека убиват,
нека,
не бъди красива,
не бъди мила...
Освободи се!

Луната се търкаля в облаците,
разкъсани от глъхнещия вик
на сова.
Скъсай веригите
на привързаността,
забрави
обичта,
болката в дланите
при докосване;
забрави
опората –
кола,
за който си вързан!
Забрави!
Освободи се,
продължи...

Луната е в очите ѝ –
тави, в които се оглежда
жълтото отражение
на скрито слънце,

Освободи се...
остави думите да текат,
остави ги да те измият,
остави ги –
монотонни и диви,
остави ги да потънат в шума
на ушите ти,
остави ги –
да глеят,
да вият,
да скитат
в чужди глави –
остави ги –
свободни!

Освободи се...
Думите са мъртви –
на всички езици...

ЕСЕННИ ЛИСТА

крайпътни дървета,
като напръскани с блажна боя –
капят в червено есенни листа

Пътят е неравен, сух асфалт, напукан, изронен, износен и прашен...

Пътуването е дълго, като поклонение.

Небето синьо, синьо – гладкоравен цвят, като от прахово боядисване...

Само дърветата са различни – като на карнавал,
тъпчат избелялата трева,
накичени, обречени...
просто – маскирана смърт...

*крайпътни дървета –
пожар
от есенни листа*

МЪГЛАТА

Мъглата
капе от листата –
като сълзи
от мигли
на момиче,
стича се по голите
стени на бузите
и пада по тротоарите...

Наводнение
от въздишки
и няма очакване...

*равноденствие –
дните гореци,
нощите есенни...*

ЧУКАШ ПО СТЬКЛОТО

Чукаш по стъклото –
като пътник,
останал в безлунието си...
Чукаш –
припряно-тревожно,
настойчиво,
властно...
Тук съм,
оглеждам се в огледалото
на безлунието ти,
търся те –
виждам само
отражението на очите си,
които пробиват
граничната равнина между
уюта ми
и стихията ти,
проникват през
повърхностното напрежение на капките...
Тук съм.
А ти?

Чукаш по стъклото –
настойчиво
и разрушително,
като дъжд,
който
ще отнесе
повърхностния слой на почвата,
ще изтръгне

растенията от средата и препитанието им,
ще руши
безмилостно всичко слабо по пътя си,
ще разруши пътя
и ще се влее...
Ще ме чакаш ли там?

Потракваш
като уморен старец
с тояжката си.
Стъклото е потно,
като челото ми.
Отиваш си,
знам, дъждът си...

ВРЕМЕТО СЕ СКЪСИ

Разстоянията пак бягат
времето се скъсява –
бяга животът ми –
без пощада...
Пищи мозъкът –
мисълта се разпада...

Птица пощи
облаците,
миговете
падат –
тежки,
като дъжд,
събудих се остаряла.

Бяла пепел
посипа
съня ми
огледалото
се разби –
не кръг,
не кръговрат,
не спирала –
вселенското битие
е права...

СИЛУЕТИТЕ НА БИТИЕТО

когато умората движи пътищата ти,
когато спиш и дишаш сънищата ми,
когато луната пада в шепите ни,
а вятърът разплита стари пердета –

тогава екотът на дните заглъхва
и само шепотът на несбъднатите съдби
виси като избеляло пране
върху олющената ограда на егото ни

стопиха се несигурните силуети за друго битие,
преди да са достигнали пълнотата на формата си,
и само усещането, че живеем в клоака стои,
само усещането, че не клоаката,
а ние, в клоаката, сме вечни,
ние, винаги в клоаката, сме вечни,
завинаги в клоаката потънали,
завинаги изгубени за друго,
самодоволни пътхове,
борци
и охранители,
охранени
самци
и тлъсти патици
самодоволни глупци,
крадци на души,
крадци на съвести,
само доволни
тълши
бездушни,

без мисли за бъдеще,
безсъщностни
служезисти
пихтии
щастливо смазани,
под подметките
на своите герои,
щастливо
заслепени,
без очи,
размазани
презрени,
без сетива
за време,
за истина,
за равновесие,
за посоки,
за ...

къде отидохме,
къде се изгубихме
къде изгубихме
всичко...
къде са крилете ни,
къде са чистите ни колене,
къде са гръбнаците ни,
къде са челата ни,
и мислите ни, къде са,
способността ни
за мислене,
къде са

днес само пълзим,
уморена съм,
днес имам пълзенето като движение,
понякога то е спасение,
защото от него се тръгва напред,
защото понякога да пълзиш е победа,
защото понякога да пълзиш сам
е повече от летене

днес съм щастлива
с пълзенето ти –
щастлива съм,
уморена заспивам до теб,
дишаща,
туптяща и топла,
жива си
жива съм
и е истинско...
нашето приключение
изкачваме върховете си,
скрити далеч от всичко оставаме,
вечни сме,
изпълнили сме вселената си,
ние мълчим
в черупка от спомени,
в хралупа от сенки
и бдения
съществуваме вън
и далеч,
защото сами
сме спасения
къде останаха другите?

само умората пълзи лепкава,
души ме, чупи ме, сплесква ме,
а после - залепва ме за мига настояще
и продължава
да мери
душата ми...
душа ли?
неверник съм,
удушил всяка надежда в спасители,
удушил всяка гавра със съвести -
само умората ме прави истинска
без нея бих спала,
сънуваща
приказки...

КАРТИНИТЕ НА СТЕНАТА

Картините, забодени,
висят на стената – като насекоми
в колекция на ентомолог.
Крилете им –
счупени,
в рамки
заклучени
очите на сградите,
залепнали за двуизмерната плоскост
на платното протягат ръце,
като от друго измерение вият...
картините идват,
за да изтрият спомените ни
от оня, паралелния свят,
в който се крием,
когато в душите е празно,
когато няма къде да отидем,
когато вече няма къде да отстъпваме –
от мечтаното,
желаното
наше щастие,
живот,
свобода –
или
просто онова,
другото,
изгубеното
останало от детската ни същност...

Картините,
забодени като препарирани насекоми,
висят – прободени от безразличните очи,
висят сами,
безпомощни,
безпосочни,
безполезни –
като опаковки
на скъпи подаръци...
Но подаръците ги няма.
Мъртви са уловените мигове,
мъртви са,
залепнали на платното,
двуизмерни,
безвременни,
хванати в рамки, затворени...
Рани
парят по стената,
кървят,
капят по бялото празно на стената,
на съзнанието...
Отчаяние –
изкуството е убиец...

*родина -
петно
върху географската карта*

СЪБУДЕТЕ СЕ!

Дими пепелта
в пепелището
на душата ми,
болят раните,
живите въглени
на плътта ми...
Духът ми е
в хибернация,
цялата нация
хипнотизирана спи
и празнува
Деня на будителите,
спим
и сънуваме,
че сме живи...
Нощта се стича
по кожата ми -
лепкава пот
от минал живот
и
пропуснати мигове...
Скот
до
скот...

Хоризонтът
е сринат,
заринати
от
останки
на непожелано
щастие,
опустошени
делници,
пошли
мечти
и
надежди
за
битие,
малко
по-свежо
от стъпканите
зеленчуци
в копторите
на гетото,
в което
вървим
безпосочни...
Хоризонтът
отдавна е сринат...
И някъде там,
където
трябва да бъде
небето,
в смачкан
станиол тлее

клечка кибрит...
Не протестирам
срещу кибритената клечка
в смачкания станиол –
протестирам срещу
онези,
които ни казват,
че това са
слънцето
и небето...
Протестирам
срещу
спящите,
хипнотизирани
самодоволници,
които вярват,
защото няма
по-лошо
от вярата –
събудете се!

Не празнувайте!
Бъдете
будители!

*родно място –
точка
върху петното на родината*

ЦЯЛА НОЩ ЧАКАХ ДЪЖДА

Цяла нощ
чаках дъжда...
Чух вятъра,
който шибаше върховете
на боровете под прозореца,
чух грохота
на реката,
която къртеше бреговете си...
Видях мъглата –
като дрипа
покриваше посивелите хълмове...
И облаците –
през дупките им
прозираха звезди.
Дъждът не дойде.
И ти не идваш.
Стоиш някъде там,
в затвора си от тишина
и бездумие.

Очите се превръщат
в сингулярности,
през които
ще стигна
до отговорите,
за които още нямам
въпроси.

*есенен здрач –
през мъглата прозират
клоните на ореха*

ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Преображение –
капки слънце
падат в локвите
от вчерашни
снежинки...
Капки слънце
блестят в ирисите ти.
Вървя през мъглата си
към теб,
все по-дълбоко
навлизам в талазите ѝ,
все повече губя слънцето
и лъчите си...

Мараня над града
забулва пейзажа
от остриета
на сгради,
от пълзящи
като насекоми коли,
от метални тръби –
криволичещи,
свити – черва
в търбуха
на чудовище...

КОГАТО ОТВОРЯ ОЧИТЕ СИ

Когато отворя очите си,
ще те видя,
знам...
Горецо,
парещо,
знойно е в мрака ми.

Когато отворя очите си –
ще си там –
като в спомена
ми за теб,
като лятото,
залепнало под клепачите...
Ще си там –
морски бриз
след който вървя,
ще си капки по пясъка
и писък на чайка,
ще си мирис на йод преди изгрева,
ще си гривата
на вълната,
която изтрива
следите от стъпки
по плажа...

*шарена пътека –
под стъпките ми
глави на калдъръмчета...*

ЛИЦЕТО ТИ

Гледам лицето ти –
котвата,
която ме държи,
въжето,
което
не ме пуска
през процепа,
който ще се затвори,
ако мигна...

*след снощната буря –
пир за пчелите
под сливата*

ПРОСЯКЪТ В ПОДЛЕЗА

Земетресение
от паднали капки
съчувствие...

Към просяка
в подлеза
с очила на слепец.
Оня, същият,
който отвъд тротоара
захвърля маскарада
и тича след тролейбуса,
в който се случват чудеса! –
Там слепецът проглежда,
свива тояжката,
облизва усти,
скрива бегла усмивка
и продължава
по пътя си,
заработил прехраната
от нашите капки тъга,
гузност,
самота
и желание
за изкупление...

Търся усмивката си
в отпечатъците
на душата ти

ЗИМА

ЗИМНИ НОЩИ

*нощен сняг
чисти са
и кофите за смет*

ИЛЮЗИИ

Стените пукат –
като смачкан станиол...
... шоколадови къщички,
приказки,
вещици -
ужас зад всяка
сричка
и врата...

Дъждът изми стрехите
и страховете,
мокри врабчета
пърхат в калта –
ще изкълват
трохите
от пътеките,
ще заличат
иллюзиите ни
за връщане...

ЗИМА

Толкова чисто е,
толкова тихо –
птиците стъпват по сняг...
Боровите иглички са натезали
от очакване на утрото,
когато птиците ще запеят,
обрулени върху преспите им...

*нощен сняг –
чисти са
и кофите за смет*

ПЪЛНОЛУНИЕ

Знам, че е пълнолуние.

Търся луната зад завесата, няма я... Излизам на балкона, за да я потърся между облаците, дори щората вдигам, няма я... Зима е. И облаци няма.

Само мъгла, толкова гъста е, че не виждам, само чуввам как...

*кучето вие
срещу улична лампа –
зимна мъгла*

ДНИ БЕЗ ПОСОКА

Има дни, в които е по-добре да те няма.
Дни без посока...

*звън на строшено стъкло
животът ми
без посока*

Снегът се стича по стъклото на балкона, потно от дъха ми, без посока. Малки преспи се събират на перваза, снежинки капят върху тях. Топят се крехките им връхчета, симетрията се руши, превръщат се в аморфна маса, стичат се по стената, вода са... и пылят надолу, към пропастта.

Пречистващо е – да се намериш...

ПЪРВИ СНЯГ

детски смях
под прозореца –
първи сняг

първи сняг –
локва под закачалката
в антрето

ЗИМНИ НОЩИ

в юрган между два кашона
спи бездомникът –
защо ли го наричат „скитник“?

самота –
в час пик скитникът спи
в юрган между два кашона

в края на подлеза
юрган между два кашона –
зимна нощ

*детски спомен –
преспите
стигат до небето*

СЛЪНЦЕТО ПОТВЪВА

Слънцето потъва
зад ръба
на Витоша
като острие в ножница.
Блести – като гръб
на кама,
скрита в ръка
на убиец.

Кален следобед,
сумракът като
плесен ни обгръща,
като клеци
потъва в шътта
на тълпата...

Черни силуети
крачат по сивите павеа
на уморени алеи,
разтварят се в здрача,
поели хлъзгавата
влага на деня...

Разминават се
като прашинки
в лъча на прожектор –
хаотично пътуващи
към безсмислените си цели...

Прожекторът на очите ти
угасва...

*носталгия –
море
през февруари*

ОБИЧАМ ТЕ...

Обичам те.
Това е факт,
не зависи от теб,
ниито от мен,
обичам те...
Уморена съм,
уморени сме –
да се обичаме
и да бъдем щастливи...

Обичам те,
това е факт.
Нямаш заслуга за него,
ниито аз...
Ще бъда с теб до края.
Зная –
няма сила, която да ни раздели...
Ще остана с теб,
това е само началото...

Обичам те –
само изглежда, че сме в ада...
В рая сме, знаеш ли?
Мигът е спрял...
Мефистофел само си мисли,
че е отнел душата ни...
А душата ни...
Душата ни е цяла...

Обичам те –
твоята душа ми е по мярка,
зато я нося, вместо моята...
Дадох ти душата си в заем,
да си послужиш с нея,
докато нямаш сила да изгладиш своята...
Не ми я връщай,
недей –
твоята ми е достатъчна...
Изпрах я,
закърпих я – няма нужда от гладене...
Нося я –
като последния писък на модата...
Без колене,
без рамене,
без ходила,
раздрипана...
Не ми трябва друго,
освен погледа ти...
Ще ме погледнеш ли?!

Обичам те –
знаеш го,
дори когато няма какво да кажеш,
дори когато аз те ругая,
когато забравям слабостта ти,
когато играя герой...

Обичам те –
знаеш го...
Няма сила,
която да го промени...

Ние променихме съдбата...
не просто „съдбата си“ –
ние променихме Вселената,
когато тя не поиска да те спаси...
Ние променихме Битието,
променихме пътеките,
по които вървим...
Ние хванахме Времето...
„О, миг, поспри!“

Спряло е времето,
не тече –
от минало към бъдеще...
Завихрено настояще –
това сме,
обичам те...
И няма да те пусна в бездната...
и няма да ме пуснеш,
зная –
обичаш ме...

капчукът
по перваза –
сън за пролет

ПИЯ ВОДАТА НА ОЧИТЕ ТИ

Пия водата на очите ти,
с тъмните сенки под тях;
пия аромата на косите ти –
тежка коприна копнях...
Вая ума ти и
дишам душата ти –
ще ме видиш ли?
Ще ме галиш ли?
Излинях...
поливам
плевя
и тлея –
ръката ти драци
по моята,
ще ме събудиш ли,
Ще се събудиш ли?
Кога ще спра
да копнея
за лятото
на нашата надежда...

*морски вълни –
снегът върху моравата
се разтопи*

*сърце в бутилка –
реклама
за празника*

СЪРЦЕ В БУТИЛКА

Мъгла и облаци –
свличат кожата на планината,
обличат с мокрите ѝ одежди
уморените ни делници,
навличат ни печал,
и мечти за пролет,
за синьо, за слънце,
за цъфнали клони,
за пчелни набези
в листа и корони,
за бонбони
от нектар и роса –
...красота...

Не ми трябва
красота,
не ми трябва
тъгата на деня
и мечтата за после...
Мисля за вчера,
празникът на любовта –
топла зима,
тревата събужда хлорофила си,
няма кокичета под снега

(и снега го няма);
малки момичета,
облечени с ризници на червения кръст
раздават презервативи...
май...
на всеки минавач, забързан някъде...
май...
нали?
Дали към любовта...
И цветя,
и цветя...
Цветя –
по спирките и
тротоарите,
в ръцете
на всеки,
който крачи
забързан нанякъде,
без поглед за никого,
без лице...
самотни цветя,
букети с цветя,
станиоли,
и
бонбони,
и
сърца...
А някъде
стари поети и бардове
пеят песни за виното,
песни с китари,
песни без ритъм...

само бягащи образи,
забравени
и неизпети...
стихове умиращи,
разпети,
разпнати поети...
И виното плаче с червени сълзи,
разлива се –
върху оризовата ми хартия,
вместо туш...
Рисувам суми-е
рисувам усмивката ти с вино...

Планината съблича дрехите си
в мъгла –
стара и вечна –
като стара уличница,
като светица...
Планина –
...хубавица...

Не ми трябва
песента на барда,
нито туша на виното,
нито презерватива на любовта –
презареждам тялото си
и продължавам –
синева
зад мъглата и облаците...
Планината е бяла.

слънце
и бели переруди –
февруарски сняг

ОТРАЖЕНИЕ

Лицето ми се стопява,
контурите текат –
като восък на слънце.
Все по-малко от мен остава...

Тялото ми изгпява –
все по-тънко,
все по-сухо става.
Все по-малко съм тук.

Някъде
кънтят
другите ми измерения –
като еманация
от разпада на личността,
като лудостта
да съзнаеш
многопластното си съществуване –
отражение
от реалността
на плоската ни вселена

*с гримовете на мама –
лицето като
мартеница*

РАЗПИЛЕНИ МИГОВЕ

цъфтеж
на стъклените клони –
януарски дъжд

сребърни отблясъци
върху сухите листа –
зимна луна

зимно слънце –
от всяка клонка
капят звезди

жълт сняг –
пустинята на гости
в двора

мечта за пролет –
слънчеви зайчета
върху вълните

*февруарско утро –
мараня през прозореца
и мирис на праскови*

ПРОСЛЕТЛЕНИЕ

Два дни сънувах... Всъщност, бих искала да бях...
Два дни – в сънищата съществувах...
Ловувах бегълци – миговете, коитоният влагата на
зимата и се просмукват през пръстта на битието...

*просветление –
да чуеш скърцането на снега
под птичи стъпки*

Образът е ярък – като локва кръв във пресен сняг.
Събуди ме и го изгубих...

*просветление –
да чуеш звука
на тишината*

*раздвоение –
тръгвам към теб,
за да стигна до себе си*

ЯНУС

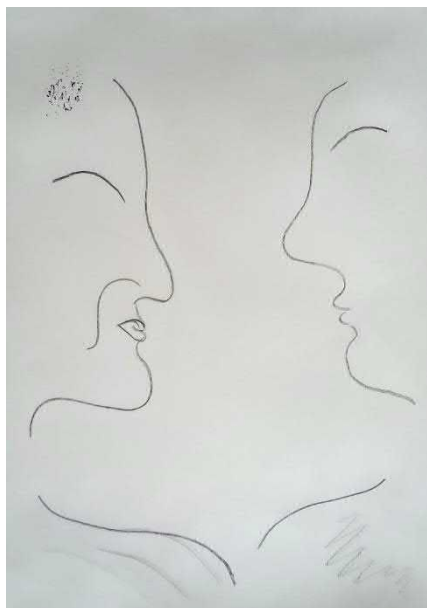
Уморих се
да се оглеждам
в огледалото на очите ти.
Уморих се
да гледам
в посоката ти...

Станахме цяло с две лица...

Умори се
да се оглеждаш
в огледалото на очите ми.
Умори се
да гледаш
в посоката ми...

Станахме цяло с две лица...

Заминаване
и завръщане,
отворена врата,
ново начало с много имена...

Нашето име е Янус -
не сме
с две лица -
безлици сме.

Безлични сме.

Стъпките глъхнат по всички пътеки,
пътнико,
вратата ми е отворена за теб.

Ще се завърнеш ли?
Ще отвориш ли вратата си,
ще ме пуснеш ли по пътеките ми?

*зелени клонки без листа -
дъхът на март
във вятъра*

*капка мъзга
върху лозова пръчка –
капка утрешно вино*

СЛИВАНЕ

някой ден
ще преброя всички пътеки,
които тръгват от мен -
поне по една
ще те срещна

*киша –
в локвата под краката
късче небе*

ПРЕД ХРАМА

*врабчета пред храма –
кълват трохи
от вяра*

Не... Щом чуя думата „храм“, все си представям оня храм, църквата в центъра на града, където...

Да, храмът би могъл да бъде храм на знанието, на книгата, на духа...

Би могъл, но щом чуя думата, тръпки ползват по гърба ми, нещо в стомаха ми започва да клокочи... Безразличие, лицемерие, само това остава в ума ми... това... и ... липса на дух и човечност...

*благочестие –
труп на просяк
пред храма*

Много крака, които минават през него, край него... Скитника, Бездомника... Замръзнал в снега, с почернели пръсти, без плът, само черни кости с черни нокти стърчат от изгнилата плът...

Той още е жив, той още е тук... но е труп, който тежи на системата, която не знае как да го обработи, как да го класифицира...

Той умира, докато чака да бъде разрешено да бъде спасен...

Този спомен не е уловен избягал миг... Просто миг – за кошмари.

ДУМИТЕ ТИ

Мощта на стихията,
която ми липсва
намирам в думите ти
и търся следите на пустинята,
която нося в дълбините си...

Изсъхва цветето с усмивката
върху ревера ми –
и пергаментовото ми лице
изсъхва,
все повече се свива
личността ми,
все повече отстъпвам,
все по-дълбоко
в себе си дълбая
и търся –
следите на пустинята,
която твоята стихия ще разцъфне.

Търся думите ти,
жадувам ги –
като цвете,
като клас,
като зърно,
което кълни...

Върни ми сетивата за друго –
за онова в нас,
което откриваме в пролуките
на изпуснатите мигове.

високосният ден –

март

без мартеница

ПРОЛЕТ

ПРОЛЕТТА ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

*пролет
да свириш на листо
между длани*

ПРОЛЕТТА ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

Пролетта през прозореца –
долу е,
на тревата под балкона,
зелена е,
все по-зелена е...

Пролетта от прозореца -
да протегнеш ръка, ще я вземеш,
долу е -
цъфнала сред
дърветата в гората,
зелена е,
целебна е -
пролетта от прозореца
с птичата песен,
там някъде, сред листата,
които още са пъпки,
само загатване,
само зелено очакване...

Пищят птиците,
нетърпеливи са,
слънцето вече
пече,
влива жарта си в яйцата им,
живи са,
пеят, раздират гърдите си,
зоват живота
искат,
щастливи са...

ПОЛЕТ НАДОЛУ

Белият връх на Черни връх
свети между синьото на небето
и зеления ръкав на метрото...

Слънцето обжарва
лицето ти,
лицето ми...

И само стъклото пред нас
стои
между
полета ни надолу –
към зеленото на тревата,
към цъфналите дървета в гората,
към сребърната дъга на реката,
която се провира през тях...
към тъгата на пролетта,
останала там, зад прозореца...

Злачно е...
Вън,
зад прозореца...
Злачно е в погледа ти,
злачни са очите ти,
и светлината им...
Само моята утрин
тъне в мрака ми.

Ще го взривиш ли?

Ще освободиш ли
сетивата ми –
да пия злата ти,
да пия пролетта!

*пролетен дъжд –
в локви
първите кокичета*

ПТИЦИ ПОД БАЛКОНА

Горещо е на балкона, слънчево. Снегът се топи по тревата, дръвчетата са нацъфтели и птици пищят, гонят се по клоните на бора, под балкона ми... После продължават да се гонят – по тревата, между калта и преспите... чуруликането им ме кара да се усмихвам, вдигам очи нагоре, нагоре, към полите на планината, към побелелия ѝ връх, към слънцето и очите ми премигват, пърхат, като пеперудени криле...

*птици под прозореца,
писукането им –
като детски смях*

лъжовна пролет –
до кокчето цъфна
момина сълза

СЪНУВАМ ЗАЛЕЗА

Сънувам залеза...
Не, слънцето вече е отвъд хоризонта,
скрито от погледа гасне...
Илюзията, родена от трептенето на въздуха
го задържа над ръба на земята –
точно там, откъдето ще падне...
Небето е червено,
Венера е в пламъците на залеза,
а Юпитер е високо, там, горе -
където е мястото на боговете...
Юпитер властва над небето, свети -
като неподвижен самолет
и премигва –
намигва ми в съня ми,
защото –
сънувам залеза...

Небето е зелено –
над ивицата на пожара,
овъглил хоризонта,
зелено е –
на фона му се очертават,
като изрязани и залепени
върху детска апликация,

силуетите на сгради –
примигват прозорците им,
като звезди,
или като светулки;
и премигват –
намигват ми в съня ми,
защото –
сънувам залеза...

Небето е индигово –
високо над зеленото,
високо – към зенита...
Небето е индигово и свети,
отразило белия гръб на Витоша,
разпилените камъчета
от мигащи сенки...

Светло е, тъмнината на нощта
е само на крачка,
сънувам залеза,
сънувам
стотиците хиляди
трепкащи очи
на прозорците,
мигащи в мрака...

Светло е, още...
Суперлуната изгрява зад гърба ми,
не виждам силуета ѝ върху небето,
не виждам светлината ѝ,
а само усещам,
че е някъде там,

зад гърба ми –
отразява слънцето –
едно непотребно огледало,
което премигва,
намигва ми –
сънувам
залеза с отворени очи,
а някъде долу,
много надолу
глухарчетата цъфтят
сред тревите
и се превръщат
в звезди...

Свети луната –
самотно кълбо сред талазите
на звездния прах,
сънувам
пустотата
на празните ѝ
кратери,
изметени
от слънчевия вятър.

*дълбок хоризонт –
очите
почти до звездите*

СЪНУВАМ ПУСТОТА

Сънувам
пустотата ни...
Изметените мозъци,
пропуснатите съдби,
хипнозата,
умората,
онова,
което
сме били...

Умората пълзи,
убива
всички намерения за друго,
изяжда
утопиите ни за бъдеще,
изяжда
желанието ни за щастие...

Това ли е?
Умора?
Започна –
голямата ваканция
на човечеството,
което
кротко спи
в пазвата
на пандемията
от мутирали вируси
и сънува
забвение...

ОСКЪДНИ ДНИ

Оскъдни
дни
отмиват умовете ни,
убиват ни...

Убиват ни
главите, закичени
с корони...
Короните убиват, увили са главите ни,
обвити са със плесени,
отровени.

Не, бесни сме... Бесни –
от чужди безумия сме отнесени
и покорни...

Оставаме в телата си, оставят ни –
спасени.

Спасени
са телата ни –
душите ни –
спестени...

Върнете ги, душите ни!
Пуснете ни...

Освободени.

Скъдни
дни –
в зелени
поляни
събрани
са всички злини...
и пусти пътеки ни
давят с утехи за вечни
безесенни
бъднини...

В пустини
се давим, не ни
е лесно да правим в живота си бездни...
Потъваме бавно, бавни
сме вече, отровени
от чужди вини...
Потъваме, вечни,
вечни
сме вече – не ни трябват дни.

В бедни
живеем – ни
белег след нас, ни
спомен от нас, ни
мечти – бедни
сме, обречени...

Отречени –
обесени,
с въже от чужди думи... Потресени...

Сломени,
безлични,
безработни,
уволнени,

безпарични –
безпилотни
се реем във висини –
безопорни,
безмозъчни,
безпаметни...

Безпроблемни...

Обидни
мълчания, обидни
терзания за завидни
съдби... бедни
сме, бедни –
обезглавени,
безжизнени –
лишени
от бъднини...

И само оскъдни
щрихи върху стари картони
оформят лицата ни
без спомени...

Смълчани
сме, смирени,
занемарени...
Обезглавени.

Опропадени
дни
ни
чакаат, заради безумието ни.

Умираме бавно, самооперирани –
безкритични,
безразлични,
обезличени,
самозаличени,
сами...

Умора – като сълзи
пълзи
по лицата ни,
бездихание хрупа хрулупата на дробовете ни...

Умората на голямата ваканция ни изяде –
пълзи –
като охлюв върху напечен камък –
опустяла Земя...

Не ни трябват пандемични
морове,
за да сме мъртви –
умряхме преди това,
дори не разбрахме защо...

Целият свят заспа
и засънува
кошмарите си
за края на света...

*суграшица
и гръмотевици –
глобално затопляне*

ОЩЕ ЧАКАМ ДА СЕ СЪБУДИШ

Още чакам да се събудиш,
за да довършим оня разговор,
който прекъсна преди вечност...
Нощта влиза през щорите
с пълния диск на луната...
Лунни лъчи играят по лицето ти -
каква романтика...
Спиш -
говоря ти тихо,
ти мълчиш...
Нощта през прозореца
въздиша със стона на вятъра
и ромоленето на една забравена река,
с чуруликането на птиците
в клоните на оределите дървета край нея...
Панелите
са замрели
в настъплението си
към зеленото петно на гората...
Занемели са в мрака,
дори светлинките в прозорците им
са удавени от пълнолунието...
Птиците, полудели от любов,
пеят в нощта,
трелите им се сливат
с накъсаното ти дишане...

Спиш,
говоря ти тихо -
ти мълчиш...

Някъде абсурдно близо
кукурига петел –
навярно е сбъркал луната с изгрева...
Новото строителство
настъпва, изяжда поляната на коня,
който още гони мухите си
и размахва опашка –
толкова смешен е,
изгубен между залеза на луната
и зеления ръкав на метрото,
затрупан между
шарените кубчета
и паралелепипеди
човешки уют...
Дишането ти се слива
с ритмичен кучешки лай...
Спиш – като самодива си,
говоря ти тихо,
ти мълчиш...
Сезоните се сменят през песента на птиците,
аз се уча да познавам езика им,
защото ти вече говориш само техния език
и в него трябва да те намеря...

*два гълъба
в клоните на бора –
твърде рано за гнездо*

ТИХО И КУХО

ТИХО
и кухо –
все едно
всички са
отишли другаде,
все едно
днес започва пътят ни

гледам те –
лицето ти е покрито
с моите белези

лицето ти –
скъсана дреха,
поела потта на страховете,
които не изживяхме

гледам те,
търся се в бръчките ти...
неизбродими са
и падат върху мен -
като мрежа

тихо
и кухо е,
уютно е в пещерата ти –
все по-дълбоко съм в теб
все по-невъзможно е –
да съм другаде

ШОКОЛАДОВИ КЪЩИЧКИ

Стените пукат –
като смачкан станиол...
... шоколадови къщички,
приказки,
вещици –
ужас зад всяка сричка
и врата...

Дъждът изми стрехите
и страховете,
мокри вrabчета
пърхат в калта –
ще изкълват
трохите
от пътеките,
ще заличат
илюзиите ни
за връщане...

РАЗСЛОЕНИЕТО НА ДНИТЕ

Разслоението
на ежедневието
започва
преди да се събудиш –
първо дишаш студа на сивия здрач,
който идва преди изгрева;
после те убожда грохота на камиона,
събиращ сметта от вчера,
вонята е още далеч,
вонята
на деня, като вчера,
който идва със студа на сивия здрач
отпреди да се събудиш.

Кошмарът на утрото се впива
в топлата кожа, влажна от сънища,
кожата ти, с миризма на уют,
лепкава от защитеност,
от клетка,
от дупка –
и всичко онова,
в което се криеш.

Патерицата на закуската
те привлича като спасителен остров,
вкусваш сухия хляб на тостера,
попиваш аромата на кафе,
сетивата се разтварят от опиянение и бягство –
търсиш топлината на привичното,
търсиш ъгъла, от който да избягаш в измеренията,

които не намираш...
но ъгълът е само триизмерен
и знаеш, няма да те всмуче в себе си...

Прагът, като пропаст се отваря пред краката ти,
прагът, който всеки ден прескачаш,
надскачаш се,
удавяш се в бушуващия водопад на битието,
от което
искаш да избягаш...
вратата е затворена и продължаваш
по стъпките на ежедневието,
което се разслоява –

като черен сняг капе пред очите ти,
очите, които криеш зад слюдата на очилата –
битието се разслоява,
като битките,
които печелиш с дните, чиито лица не различаваш;
не помниш как прескачаш стълбищни площадки,
асансьорни шахти, входни врати, затворени стени...

Това ли е щастието, към което бягаш?
Щастието на последните дни,
което крещиш, че ти е отнето?
Не...

Въздухът е сладък,
въздухът щипе кожата,
топла е още,
настръхнала,
жадна е още,

изпръхнала –
за топлина,
за закрила,
за клетка,
за „у дома“ ...

Делниците я раздират,
на кървящи парцали я свличат
от тръпнещите мускули,
от белите кости под тях;
настръхнали от безполезност,
косъмчетата ловят –
като безсмислени антени,
насочени към дълбокия космос -
утайката на дните.

Не помниш дните –
безоки,
безлики,
безпосоки,
безбитие и бъдеще,
без мисъл, без следи...
дните без часове и минути –
кухи...

Полепнали със сивата пепел
на вечерта,
която носиш по кожата -
вече изстинала, без сетива,
вече нетвоя, безтленна -
кожа целофан –
непотребна,

само покритие на онова,
което не си ти,
но което трябва да се съхрани,
за да произвежда –
да служи,
да множи
онова, под нея,
което денят е оставил за теб –
нечовек,
неличност –
само жили и кръв,
кости и слуз –
безсъщност...

Домът те привлича –
домът като котва;
домът те привлича
в безплодна посока...

Заспиваш, без да разбереш...

Само ръцете пишат поема,
още сричат
неизречени изречения,
които остават вечно недовършени –
умората не си отива,
умората от вчера,
което се превръща в утре
преди да се събудиш,
преди отново да заспиш...
нощта е твърде кратка,
умората застива

ти пак си тук,
не си отиваш...
ти пак си тук,
дните изчезват в еднаквостта си,
не заспиваш,
защото е безсмислено,
ако не си се будил...

ПОРЕДНАТА ГРАНИЦА

Преминавам поредната граница –
почти мимоходом, почти без да спирам.
И когато преминах,
виждам –
граница няма...
Тук няма нищо.

Като в капка кехлибар заспивам -
спряло време -
цяла вечност...

Относителното движение на съзнанието
спрямо онова, което се случва,
обезсмисля
стрелата на времето;
обезсмисля причината
и следствието,
формалната логика
и законите на битието.

Покой и съвършенство...

Топлинната смърт на Вселената идва,
когато съвършеният хаос
ражда съвършената подреденост и
всичко умира...
Ентропията заспива в последната си фаза –
не може да нараства неподредеността
на нищото...

Преминах поредната граница –
безграничност.
Личността ми се стели
върху гладкия купол на Всемира –
не те намирам,
не се намирам...
раменете ми хрущят
под тежестта на
на всички небеса –
къде са
оцелелите спомени за живота ни,
къде са
оцелелите дни?

оскъдни дни –
умираме
сами

ИЗДАДЕНИ КНИГИ

на Габриела Цанева

1. „Миналото в мен“, документална повест (изд. „Сеяч“, В. Гърново, 1994 г., е-изд. LiterNet, Варна, 2010 г.);
2. „Догонвам бягащия ден“, стихосбирка (изд. „Елги“, Русе, 1998 г., изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.);
3. „Треви под снега“, роман (изд. „Весела Люцканова“, София, 2000 г., изд. gabriell-e-lit, София, 2020 г.);
4. „Реши се и ще си свободен“, сборник с есета и стихове (изд. „Весела Люцканова“, София, 2001 г., изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.);
5. „Шофьори“, новела (е-изд. „LiterNet“, Варна, 2008 г.);
6. „Заскрежени птици“, стихосбирка (изд. „Буквите“, София, 2008 г., изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.);
7. „Светлата пътека към звездите“, стихосбирка (изд. „Буквите“, София, 2010 г.);
8. „Врабче върху антената“, стихосбирка (е-изд. „е-Книги“, София, 2010 г.);
9. „Искам себе си“, хайбун (изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.);
10. „Състояния“, хайга (изд. „Изток-Запад“, София, 2013 г., изд. gabriell-e-lit, София, 2020 г.);
11. „Бурята сплита ръце“, стихосбирка, (изд. „Захарий Стоянов“, София, 2016 г.);
12. „Високосният ден“, лирика, (изд. „Захарий Стоянов“, София, 2018 г., изд. , gabriell-e-lit, София, 2020 г)
13. „Живота в стих събрах“, сборник, (изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г., 2020 г.);
14. „Толкова е рано“, роман, (изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.);
15. „Стъпки по пламъци“, стихосбирка, (изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г., 2020 г.)

Габриела Цанева

ОСКЪДНИ ДНИ

Българска, първо издание

Редактор Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 136 стр.

Дизайн, предпечат и печат

gabriell-e-lit